

nasceret. Hic occasione sibi oblatā ratus deprehēdi oculis & mānibus, quod olim cogitatione quærebat, fabros adit: & imminēs opī/curiosius intuet, anno-^E tans sonos, q̄ de singulorū lacertis cōficiēbant. Quos cū ferentiū uiribus ascri- bendos putaret, iubet ut int̄ se malleos mutant: q̄bus mutatis, sonorū diuersitas ab hoībus recedens, malleos sequebat. Tunc om̄em curā ad pondera eorū exa- mināda cōuertit. Cumq̄ sibi diuersitatē ponderis q̄d habebat in singulis anno- tasset, alijs pōderibus in maius minus ue excedētibus fieri malleos impauit, q̄- rū ictibus soni nequaq̄ prioribus similes, nec ita sibi cōsonantes exaudiebant. Tunc aiaduertit concordia uocis, lege ponderū puenire. Collectisq̄ numeris, q̄bus cōsentiens sibi diuersitas ponderū cōtinebat, ex malleis ad fides uertit ex- amen: & intestina ouīū, uel boū neruos tam uarijs pōderibus illigatis tetēdit, qualia ī malleis fuisse didicerat. Talisq̄ ex his cōcentus euenit, qualē prior ob-^F seruatio nō frustra aiaduersa pmiserat: adiecta dulcedine, quā natura fidium so- nora p̄stabat. Hic Pythagoras tāti secreti cōpos, deprehendit numeros, ex q̄bus soni sibi cōsoni nascerent: adeo, ut fidibus sub hac numeroꝝ obseruatione com- positis, certæ certis, aliæq̄ alijs cōuenientiū sibi numeroꝝ cōcordia tēderent: ut una impulsa plectro, alia licet longē posita, sed numeris cōueniens, simul so- naret. Ex om̄i aut̄ innumera uarietate numeroꝝ, pauci & numerabiles inuen-^G ti sunt, q̄ sibi ad conficiendā musicā cōuenirent. Sunt aut̄ hi sex oēs, epitritus, hemiolius, duplaris, triplaris, quadruplus, & epogdous. Et est epitritus, cum de duobus numeris maior habet totū minorē, & insup̄ eius tertiā partē: ut sūt quatuor ad tria. Nā in quatuor sunt tria, & tertia pars triū, id est unū. Et is nu-^H merus uocāt epitritus, deq̄ eo nascitur symphonia quæ appellatur *διὰ τρισάκων*. Hemiolius est, cum de duobus numeris maior habet totū minorē, & insuper eius medietatē: ut sunt tria ad duo. nā in tribus sunt duo, & media pars eorū, id est unum. Et ex hoc numero q̄ hemiolius dicit̄, nascitur symphonia q̄ appellat̄ *διὰ τεύτε*. Duplaris numerus est, cū de duobus numeris, minor bis in maiore numerat̄: ut sunt q̄tuor ad duo. Et ex hoc duplari numero nascitur symphonia, cui nomē est *διὰ πασσών*. Triplaris autē, cum de duobus numeris minor ter ī ma- iore numerat̄: ut sunt tria ad unū. Et ex hoc numero symphonia procedit, q̄ di- cit̄ *διὰ πασσών* & *διὰ πέντε*. Quadruplus ē, cum de duobus numeris minor qua- ter ī maiore numerat̄: ut sunt q̄tuor ad unum, q̄ numerus facit symphoniā quā dicunt *διὰ διὰ πασσών*. Epogdous est numerus, q̄ intra se habet minorē & insup̄^H eius octauā partē: ut nouē & octo. Quia in nouem octo sunt, & insup̄ octaua pars eorū. i. unum. Hic numerus sonum parit, quē tonō musici uocauerunt. So- num ὄνο tonō minorem, ueteres q̄dem semitonum uocitare uoluerunt. Sed nō ita accipiēdum ē, ut dimidius tonus putet̄, q̄a nec semiuocalē in lris pro medie- tate uocalis accipimus. Dein tonus p̄ naturā sui in duo diuidi sibi æqua nō po- terit. Cum em̄ ex nouenario numero cōstet, nouē autē nunq̄ æqliter diuidant̄, tonus in duas diuidi medietates recusat. Sed semitonum uocitauerunt sonū to- no minorē, quē tam paruò distare à tonō dephensum est, q̄tum hi duo nume- ri int̄ se distāt, id est ducenta quadragintatria & ducēta q̄nquagintafex. Hoc se- mitonum Pythagorici q̄dem ueteres diesin noiabant: sed sequēs usus sonum se- mitono minorē diesin cōstituit noiandum. Plato semitonum limma uocitauit.

Sunt

Sex tantū nu-
meros aptose
se ad cōficien-
dam musicā.

MB de Epi-
trito

Διέσους